

Поете, не зважай на лестощі народу!
Хвалінь і захвату мине хвилиний шум,
Почуєш блазня суд і черні дикий глум,
Але байдуже стрінь той вихор і негоду.

Ти — цар. Шануй свою самотність і свободу,
Прямуй, куди тебе свободний манить ум,
Виношуючи плід дозрілих творчих дум,
Не сподіваючись на людську нагороду.

Вона — в душі твоїй. Ти сам свій вищий суд,
Сам найсуворіше ти свій цінуєш труд.
Ти ним не гребуєш, о майстре гордовитий?

Не гребуєш! Нехай же люд його ганьбить
І на вітар плює, де твій огонь горить,
І прагне в нєстях триніжок твій розбити.